

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: J. Š., zast. Mgr. Veronikou Křestánovou, advokátkou, se sídlem Škroupova 957/4, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, č. j. KUKHK-32307/DS/2024-3 DV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 6. 2025, č. j. 32 A 1/2025-74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Kostelec nad Orlicí, odbor přestupkových agend (dále jen „městský úřad“), rozhodnutím ze dne 10. 9. 2024, č. j. MUKO-86055/2024-ds (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla tovární značky NISSAN, registrační značky X (dále jen „vozidlo“), byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 5. 10. 2023 ve 23:44 hodin v obci Lípa nad Orlicí na silnici I/11 ve směru na Kostelec nad Orlicí, v úseku mezi domy č. p. X a č. p. XA, totiž nezjištěný řidič při řízení uvedeného vozidla v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, stanovenou obecnou právní úpravou na 50 km/h, kdy po odečtení toleranční odchylky měření mu byla při výjezdu v pruhu 1 popsaného úseku (GPS: 50°8.385800'N 16°5.973800'E) naměřena rychlost 55 km/h. Za uvedený přestupek městský úřad žalobci uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí o přestupku.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který řízení o žalobě nejprve usnesením ze dne 14. 3. 2025, č. j. 32 A 1/2025-50 (dále jen „usnesení krajského soudu“), zastavil pro nezaplacení soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 21. 5. 2025, č. j. 4 As 69/2025-23 (dále jen „zrušující rozsudek“), toto usnesení krajského soudu ke kasační stížnosti žalobce zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že platba soudního poplatku byla včasná, avšak nebyla v důsledku administrativního pochybení krajského soudu (spočívajícího v přidělení chybného variabilního symbolu) přiřazena ke správné právní věci.

II.

[4] Po zrušení napadeného usnesení krajský soud v dalším řízení žalobu věcně projednal a v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) ji zamítl.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou žádou z žalobních námitek. Dospěl k závěru, že měření rychlosti vozidla bylo provedeno zákonným způsobem (na základě veřejnoprávní smlouvy č. 28/2021 uzavřené mezi městem Kostelec nad Orlicí a obcí Lípa nad Orlicí) a k měření byl použit automatizovaný technický prostředek UnicamVELOCITY4 (dále jen „měřící zařízení“) ověřený Českým metrologickým ústavem, který byl umístěn na silnici I/11 v obci Lípa nad Orlicí, konkrétně v úseku mezi domy č. p. X a XA. Místo měření pak bylo řádně určeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, zveřejněno na webových stránkách města Kostelec nad Orlicí a náležitě doloženo. Toto místo měření je také jednoznačně vymezeno v „Oznámení o podezření ze spáchání přestupku“ ze dne 5. 10. 2023 (dále jen „oznámení o přestupku“), v příkazu ze dne 10. 4. 2024 (dále jen „příkaz“), a v rozhodnutí o přestupku i v napadeném rozhodnutí, a to včetně přesných GPS souřadnic. Ve správním spisu je také obsažena fotodokumentace, která zachycuje vozidlo při vjezdu a výjezdu z měřeného úseku a obsahuje informace o čase, místě, směru jízdy, rychlosti, vzdálenosti, registrační značce, typu vozidla a GPS souřadnicích. Přestože fotografie jsou černobílé a byly pořízeny v noci, krajský soud dovodil, že ve svém souhrnu jednoznačně potvrzují měření v přesně určeném místě a bezpečně identifikují vozidlo, jehož provozovatelem je žalobce.

[6] Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že v daném případě existovaly takové okolnosti, jež by snižovaly, či dokonce vylučovaly společenskou škodlivost jednání řidiče vozidla, který překročil v obci nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 5 km/h. Krajský soud i takové jednání označil za objektivně nebezpečné, a to zejména s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem projednávaného případu. Tedy s ohledem na to, že jde o místo s přechodem pro chodce, autobusovými zastávkami a pohybem osob k vlakové zastávce. I když v nočních hodinách, kdy k danému přestupku došlo, lze předpokládat minimální pohyb chodců, jejich přítomnost nelze zcela vyloučit. V noci jsou mimoto zhoršeny i rozhledové podmínky, což také ohrožuje bezpečnost případných chodců. Kromě toho reakční doba i brzdná dráha vozidla se s jeho vyšší rychlostí výrazně prodlužují. Vzhledem k tomu, že zákon o silničním provozu k ochraně bezpečnosti silničního provozu v obci stanoví rychlostní limit na 50 km/h, a že bezpečí účastníků silničního provozu a ostatních osob vyskytujících se v blízkosti silniční komunikace lze považovat za veřejný zájem, krajský soud uzavřel, že řidič vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, ohrozil bezpečnost

pokračování

ostatních účastníků silničního provozu, čímž byl naplněn materiální znak přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

[7] V tomto ohledu krajský soud upozornil, že správní orgány při posouzení společenské škodlivosti jednání řidiče vozidla vzaly v potaz všechny individuální okolnosti řešené věci, tedy místo spáchání přestupku (frekventovaná silnice I/11 v obci Lípa nad Orlicí), čas (noční hodiny se zhoršenými rozhledovými podmínkami), dopravní infrastrukturu (přechod pro chodce, autobusové zastávky, komunikace k vlakové zastávce) a míru překročení rychlosti (o 5 km/h nad zákonný limit). Stejně tak jako žalovaný ani krajský soud nepřisvědčil žalobci v jeho snaze bagatelizovat jednání řidiče tvrzením o tom, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo „jen o 5 km/hod“ nad zákonný limit. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, krajský soud vyslovil, že materiální znak přestupku je nutno posuzovat vzhledem k nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem, nikoli k míře jejího překročení. K tomu dodal, že také ze žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, vyplývá, že i mírné překročení rychlosti může naplnit materiální znak přestupku, porušuje-li zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu, přičemž samotná nízká míra překročení rychlosti není sama o sobě důvodem pro vyloučení odpovědnosti.

[8] Krajský soud pak žalobci nepřisvědčil ani v tom, že správní orgány při ukládání trestu nepřihlédly k individuální závažnosti přestupku a nerespektovaly závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2023, č. j. 8 As 79/2022-30. Naopak shledal, že správní orgány i v tomto směru zohlednily všechny relevantní skutečnosti, když hodnotily místo spáchání přestupku, čas, dopravní infrastrukturu a míru překročení rychlosti. Pokud městský úřad na základě těchto skutečností žalobci uložil pokutu ve výši 1.500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí stanoveného v § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, respektoval tím podle krajského soudu zásadu individualizace trestu a přiměřenosti sankce ve smyslu shora citovaného rozsudku. S posouzením a odůvodněním uložené sankce ze strany správních orgánů se proto krajský soud taktéž ztotožnil.

III.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že městský úřad nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Má za to, že nebylo dostatečně prokázáno spáchání přestupku řidičem ve vztahu ke správnosti měření rychlosti, místu spáchání přestupku a umístění měřicího zařízení, a tím pádem nemohl být uznán vinným ani ze spáchání přestupku jakožto provozovatel vozidla. Z tohoto důvodu nesouhlasí s krajským soudem v tom, že v nyní projednávané věci lze postavit na jisto, že k přestupku řidiče spočívajícího v překročení rychlosti došlo. Podle stěžovatele navíc není zřejmé, zda se s ohledem na materiální znak přestupku, kterému se

městský úřad dostatečně nevěnoval, vůbec jednalo o přestupek. Žalovaný a krajský soud uvedená pochybení městského úřadu nenapravili, ale namísto toho se ztotožnili s jeho právním názorem. Stěžovatel sice připouští, že krajský soud se materiálním znakem přestupku v napadeném rozsudku zabýval, nicméně se domnívá, že jeho argumentace nemůže nahradit chybějící odůvodnění rozhodnutí o přestupku a napadeného rozhodnutí, v nichž se správní orgány zaměřily toliko na formální znaky přestupku.

[11] Krajskému soudu stěžovatel také vytýká, že se nevypořádal s jeho žalobní námitkou, podle níž správní orgány stran namítané správnosti měření odkazovaly na dokumenty vztahující se k měřicímu zařízení a veřejnoprávní smlouvě, přestože z obsahu správního spisu není zjištělné, kde konkrétně se nachází měřicí zařízení (nejsou známy jeho přesné souřadnice). V tomto směru proto znovu zdůrazňuje, že fotodokumentace založená ve správním spise není průkazná, když na první a třetí fotografii se nedá bez dalšího identifikovat vozidlo a čitelná je jen registrační značka, nikoliv typ vozidla. Z druhé fotografie lze zase pouze vyčíst, že jde o vozidlo tovární značky Nissan, ale není příliš čitelná registrační značka. Mimoto fotografie nejsou příliš kvalitní. Správní orgány nemohly prokázat, kde přesně se nacházelo měřicí zařízení.

[12] Dále stěžovatel rozvíjí svou argumentaci týkající se materiálního znaku přestupku řidiče. Podle jeho mínění se městský úřad materiálním znakem přestupku téměř nezabýval, když v rozhodnutí o přestupku pouze popsal, co je materiální znak přestupku s tím, že pokud již došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě, tak byl automaticky naplněn i materiální znak přestupku. S takovým hodnocením se však stěžovatel neztotožňuje, protože v souladu s ustálenou judikaturou nelze z naplnění formálních znaků přestupku usuzovat na naplnění jeho materiálního znaku. Kromě toho závěr městského úřadu o naplnění materiálního znaku přestupku není řádně odůvodněn, neboť se v rozhodnutí o přestupku omezil na minimalistický popis místa spáchání přestupku, který nemá oporu v provedeném dokazování a ve správním spisu. Žalovaný pak tento postup městského úřadu v napadeném rozhodnutí potvrdil a stejně tak jako městský úřad dovodil splnění materiálního znaku přestupku na základě jeho formálních znaků. Ani obecná tvrzení žalovaného o tom, že místo spáchání přestupku je frekventované, že se tam vyskytuje větší množství motorových vozidel a že je zde pohyb chodců, případně cyklistů, nemají podle stěžovatele oporu v provedeném dokazování.

[13] V této souvislosti stěžovatel připomíná, že v odvolání namítal, že k údajnému překročení rychlosti došlo až za přechodem pro chodce a v nočních hodinách, že v daném místě a údajném čase měření je na uvedené pozemní komunikaci běžně klid, a není zde žádný provoz ani další účastníci silničního provozu (např. chodci, cyklisti). Z uvedeného důvodu při překročení rychlosti „jen“ o 5 km/h nemohla společenská škodlivost dosahovat takové míry, aby byl dán materiální znak přestupku řidiče. Nicméně žalovaný zmíněnou argumentaci, kterou stěžovatel podložil relevantní judikaturou, v napadeném rozhodnutí zcela pominul. S ohledem na skutečnost, že správní orgány měly povinnost náležitě zjišťovat okolnosti případu a doložit důkazy o naplnění materiálního znaku přestupku do správního spisu, stěžovatel uzavírá, že krajský soud postupoval v rozporu se zákonem, pokud v napadeném rozsudku schválil výše uvedený postup správních orgánů a doplňoval za ně jejich argumentaci, namísto toho, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému

pokračování

k dalšímu řízení. Za nesprávný proto považuje závěr krajského soudu, podle kterého nebylo povinností správních orgánů zjišťovat konkrétní okolnosti ve vztahu k materiálnímu znaku přestupku.

[14] Stěžovatel tedy setrvává na svém stanovisku, že překroční rychlosti o 5 km/h na rovném přehledném úseku téměř u konce obce ve 23:44 hodin, tj. v pozdních večerních hodinách, kdy se v místě údajného přestupku nenacházel žádný přechod pro chodce (ten byl již dávno za vozidlem) a kdy zde byl pouze jeden dům, nikoliv početná zástavba, nemohlo uvedené jednání dosáhnout takové společenské škodlivosti, aby se jednalo o přestupek. Současně nebyl porušen ani ohrožen zájem společnosti na dodržování pravidel silničního provozu. Stěžovatel proto rozporuje závěr krajského soudu, že nyní souzená věc nevykazuje okolnosti, které snižují či dokonce vylučují jeho odpovědnost za přestupek. Na podporu svých tvrzení znovu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, podle kterého *„skutečnost, že řidič vozidla v provozu na pozemní komunikaci sice překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo dopravní značkou, nicméně rychlost jeho jízdy se hranici nejvyšší dovolené rychlosti blížila, sama o sobě nepostačuje pro závěr o tom, že nebyla naplněna materiální stránka (§ 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 citovaného zákona. Měla by však vést správní orgán k tomu, aby na materiální stránku tohoto jednání zaměřil svou pozornost, neboť je třeba posoudit, zda zde nejsou další pro věc relevantní okolnosti, které by teprve ve svém souhrnu takový závěr odůvodňovaly.“*

[15] Stěžovatel má rovněž za to, že krajský soud ani žalovaný se nevypořádali s jeho tvrzením, podle kterého se přechod pro chodce s odkazem na webovou stránku mapy.cz nachází až za údajným místem spáchání přestupku, i když městský úřad v rozhodnutí o přestupku bez jakýchkoliv důkazů uvedl, že v blízkosti místa překročení rychlosti řidičem se nachází přechod pro chodce. Stejně tak se krajský soud opomněl vyjádřit k jeho námitce, podle níž se správní orgány nevěnovaly materiálnímu znaku přestupku provozovatele vozidla. Pokud krajský soud v odst. 29. napadeného rozsudku k průkaznosti měření rychlosti vozidla vyšel z příkazu a z oznámení o přestupku, nejedná se podle stěžovatele o listiny prokazující místo spáchání přestupku. Stran ukládání správního trestu provozovateli vozidla se stěžovatel dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2023, č. j. 8 As 79/2022-30, podle kterého má správní orgán přihlížet i k individuální závažnosti konkrétního přestupku, vyplývající ze způsobu a okolností jeho spáchání či jeho dopadů, přičemž závažnost porušení povinnosti podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ovlivňuje, i to, v jaké míře řidič vozidla nedodržel své povinnosti a pravidla silničního provozu. Tyto úvahy ovšem správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí podle stěžovatele nereflektovaly.

[16] Na základě uvedeného stěžovatel dovozuje, že řízení o přestupku mělo být zastaveno, protože jednání řidiče nevykazovalo všechny znaky přestupku, a navíc nebylo dostatečně prokázáno. Z tohoto důvodu pak shrnuje, že Nejvyšší správní soud by měl v řízení o předmětné kasační stížnosti posoudit, zda je provozovatel vozidla odpovědný za jednání řidiče, které není bez pochybností prokázáno, anebo které pro absenci materiálního znaku nesplňuje všechny znaky přestupku.

IV.

[17] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

V.

[18] Nejvyšší správní soud se především musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, neboť jde již o druhou kasační stížnost téhož stěžovatele v dané věci. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, „*jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*“

[19] V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy opakovaná kasační stížnost přípustná pouze tehdy, je-li rozhodnutí krajského soudu vadné proto, že tento soud nerespektoval závazný právní názor vyjádřený v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu a v případech, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, anebo nepřezkoumatelnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165). Právě o takový případ se v nyní projednávané věci jedná (viz odst. [3] tohoto usnesení). Nejvyšší správní soud se ve zrušujícím rozsudku meritem věci vůbec nemohl zabývat. Kasační stížnost stěžovatele je tudíž přípustná.

[20] Nicméně s ohledem na skutečnost, jak je kasační stížnost formulována, se Nejvyšší správní soud musel následně vypořádat také s otázkou její přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. V tomto ohledu je nutné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). To znamená, že „*uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřipustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[21] K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud například v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, podle kterého „*kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřipustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě. (...) V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby výše popsané kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou. O formalitu ale zákonodárci nešlo: naopak smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí*

pokračování

být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.“

[22] Nejvyšší správní soud má za to, že právě uvedené závěry se v převážné míře týkají i předmětné kasační stížnosti. Stěžovatel v ní totiž v podstatné části opakuje své žalobní námitky (které se navíc shodovaly již s odvolacími námitkami), které krajský soud vypořádal, aniž by proti jeho závěrům uvedeným v napadeném rozsudku postavil vlastní konkurující argumentaci. Shoda textu kasační stížnosti stěžovatele se žalobou je přitom v daném případě již na první pohled značná. Stěžovatel totiž kasační stížnost koncipuje tak, že z žaloby doslovně přebírá jednotlivé odstavce textu a následně před či za ně zpravidla doplní větu, kterou v obecné rovině vyjádří nesouhlas s napadeným rozsudkem při využití věc následujícího či obdobného znění: „*Stejně tak krajský soud takový postup správních orgánů posvětil.*“, „*Ani krajský soud toto pochybení nenapravil.*“, „*Nic na tom nemění ani argumentace krajského soudu (...)*“, „*(...) a proto nesouhlasí s napadeným rozsudkem.*“, „*Tento postup správních orgánů krajský soud v rozporu se zákonem schválil.*“, „*Krajský neměl v napadeném rozsudku doplňovat povinnosti správních orgánů ve vztahu k materiálnímu znaku přestupku, ale měl napadené rozhodnutí zrušit.*“, nebo „*Žalobce se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že (...)*“. I když zmíněné věty mají patrně budit dojem, že jejich prostřednictvím stěžovatel napadá argumentaci krajského soudu, z vložení takových obecných nesouhlasů do doslovně převzatého textu žaloby není patrná žádná snaha stěžovatele reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, k nimž v napadeném rozsudku dospěl, ale ve skutečnosti jimi stěžovatel znovu (shodně jako v žalobě) polemizuje pouze a jen s rozhodnutími a postupem správních orgánů.

[23] Přestože stěžovatel v kasační stížnosti nad rámec převzatého textu žaloby vlastními slovy uvádí, že správní orgány se zabývaly jen formálními znaky přestupku řidiče a z něj pak usoudily na naplnění materiálního znaku přestupku (viz první odst. na str. 3 kasační stížnosti), stále se jedná o pouhou reprodukci jeho žalobní námitky, se kterou se krajský soud v napadeném rozsudku náležitě vypořádal (viz zejména odst. 37. napadeného rozsudku). Totéž podle Nejvyššího správního soudu platí také o „kasační námitce“, v níž stěžovatel s krajským soudem nesouhlasí v tom, že nyní souzená věc nevykazuje okolnosti, které snižují či dokonce vylučují jeho odpovědnost za přestupek (viz. třetí odst. na str. 5 kasační stížnosti). I předmětné obecné tvrzení totiž stěžovatel opřel o svou žalobní argumentaci, aniž reagoval na zcela konkrétní závěry krajského soudu k této otázce. Nejvyšší správní soud tudíž ani v těchto blíže nerozvedených „kasačních námitkách“ neshledává žádnou snahu stěžovatele vlastní přesvědčivou argumentací polemizovat se závěry krajského soudu.

[24] Tedy hodlá-li stěžovatel účinně napadat skutkové či právní závěry krajského soudu, musí být z jeho kasační stížnosti zřejmé, v čem konkrétně krajský pochybil, jaké jeho závěry považuje stěžovatel za nesprávné a také z jakého důvodu. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného, tímto směrem se převážná část stěžovatelovy argumentace v kasační stížnosti neubírá, neboť v ní stěžovatel blíže neupřesňuje, proč považuje napadený rozsudek za nezákonný. S ohledem na tyto skutečnosti je převážná část „kasačních námitek“ (až na dále jmenovitě uvedené v odst. [25]) nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., protože se opírají

o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Jinými slovy, nesměruje proti konkrétním závěrům vysloveným krajským soudem.

[25] Nejvyšší správní soud však připouští, že stěžovatel může zopakovat svou žalobní argumentaci v případě, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40). Stěžovatel však výslovně žádné kasační námitky pod uvedený kasační důvod nepodržuje. Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že přesto krajskému soudu vytýká, že se nevypořádal s jeho žalobními námitkami. Právě tato stížnostní argumentace je však tou, která spadá pod uvedený kasační důvod, k němuž nadto musí Nejvyšší správní soud přihlížet z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační námitky, jež podle svého obsahu směřují proti přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, jsou tudíž přípustné. Kromě toho je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná i stížnostní námitka o tom, že krajský soud v odst. 29. napadeného rozsudku k průkaznosti měření rychlosti vozidla vyšel z příkazu a z oznámení o přestupku, přestože se podle názoru stěžovatele nejedná o listiny prokazující místo spáchání přestupku. Pouze a jen těmito námitkami se Nejvyšší správní soud může zabývat. Jak již uvedeno shora, ostatní „kasační námitky“ stěžovatele ani částečně nezpochybňují rozhodovací důvody, na nichž krajský soud založil napadený rozsudek, ale míří výlučně proti rozhodovacím důvodům správních orgánů, které již přezkoumal krajský soud.

[26] Poté, co Nejvyšší správní soud vymezil přípustný rozsah přezkumu v řízení před ním, se dále v souladu s § 104a s. ř. s. zabýval přijatelností kasační stížnosti v rozsahu těchto přípustných kasačních námitek vzhledem k tomu, že projednávaná věc je přestupkovou věcí, v níž rozhodoval specializovaný samosoudce. Zkoumal tedy, zda v rozsahu přípustných kasačních námitek kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní stěžovatelovy zájmy. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou, tentokrát zmíněného podle § 104a s. ř. s. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[27] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikатурních závěrů však Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci nedovodil a kasační stížnost v rozsahu přípustných kasačních námitek z tohoto důvodu nepřijal k meritornímu přezkumu. Nutno poukázat na to, že stěžovatel k přijatelnosti kasační stížnosti ničeho neuvádí. Jeho přípustné námitky míří jednak vůči nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], kterou spatřuje jednak v nevypořádání některých žalobních námitek ze strany krajského soudu, a dále v tom, že krajský soud v odst. 29. napadeného rozsudku pro určení místa spáchání přestupku vyšel jen z oznámení o přestupku a z příkazu.

[28] Nejvyšší správní soud k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí pro nedostatek důvodů odkazuje na svoji ustálenou a bohatou judikaturu, v níž se uvedenému věnoval (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005,

pokračování

č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Z této judikatury mimo jiné vyplývá, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[29] Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud dostal požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu výše zmiňované judikatury. V napadeném rozsudku dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, přdestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Namítané nesprávnosti měření rychlosti vozidla a s tím souvisejícímu umístění měřícího zařízení se věnoval v odst. 27. až 29. napadeného rozsudku. Správnost závěru městského úřadu o tom, že se přechod pro chodce nacházel v blízkosti místa měření, zase vysvětlil v odst. 37. napadeného rozsudku. V odst. 30. až 37. napadeného rozsudku pak krajský soud odůvodnil svůj závěr o naplnění materiálního znaku přestupku, přičemž v odst. 37. napadeného rozsudku se zabýval i tím, jak k hodnocení této podmínky přistoupily správní orgány.

[30] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, dospěl k závěru, že kasační námitka tvrdící opak nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[31] Přijatelnou pak kasační stížnost nečiní ani poslední přípustná námitka, podle níž krajský soud v odst. 29. napadeného rozsudku k průkaznosti měření rychlosti vozidla vyšel z příkazu a z oznámení o přestupku, i když se nejedná o listiny prokazující místo spáchání přestupku. Takové stěžovatelovo tvrzení je však zavádějící a nekoresponduje obsahu napadeného rozsudku. Nelze mu tudíž přisvědčit.

[32] Krajský soud se v odst. 27. a 28. napadeného rozsudku věnoval žalobnímu tvrzení o tom, že měření rychlosti vozidla nebylo správné, protože nebylo zřejmé, kde se měřící zařízení nacházelo. Krajský soud v tomto směru poukázal na dokumenty založené ve správním spise týkající se měřícího zařízení a na skutečnost, že místo měření bylo řádně určeno a popsáno v oznámení o přestupku, v příkazu a v rozhodnutí o přestupku i v napadeném rozhodnutí (zde dokonce včetně přesných GPS souřadnic). Krajský soud navíc v odst. 29. napadeného rozsudku ze správního spisu ověřil, že v něm obsažená fotodokumentace zachycuje vozidlo při vjezdu a výjezdu z měřeného úseku a obsahuje informace o čase, místě, směru jízdy, rychlosti, vzdálenosti, registrační značce, typu vozidla a GPS souřadnicích. Na základě těchto fotografií dospěl k závěru, že měření proběhlo v přesně určeném místě a že současně tyto fotografie bezpečně identifikují vozidlo, jehož provozovatelem je žalobce. Není tedy pravdou, že by krajský soud svůj závěr o správnosti měření a přesném místě měření založil jen na oznámení o přestupku a příkazu. Ze zmiňovaného odst. 29. napadeného rozsudku vyplývá něco jiného, totiž že krajský soud svůj

závěr o určení přesného místa měření nezaložil na zmíněných listinách, ale především na ve správním spise nacházející se fotodokumentaci. Uvedená námitka je tedy nedůvodná.

[33] Nejvyšší správní soud tedy v posouzení krajského soudu (v rozsahu přípustných kasačních námitek) nezjistil stěžovatelem namítaná pochybení. Krajský soud své úvahy založil na závěrech vyplývajících z relevantní judikatury. Jelikož napadený rozsudek netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti, jak bylo již výše uvedeno, a není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud neshledal důvod k přijetí stěžovatelovy kasační stížnosti k meritornímu přezkumu.

VI.

[34] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost v rozsahu přípustných kasačních námitek podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu